

nem Luften og foer ind i hans Barret, bragte Erik til at standse. Han vendte sig om og opdagede Eiler Anefeld, som ilede efter ham.

Det hele lave Forræderi stod nu klart for Erik, og han blev staaende for at vente paa sin Fjende.

I samme Øieblik sprang et stort Vildsvin frem fra den tætte Underskov, og før Eiler bemærkede Dyret, huggede det sine farlige Tænder i hans Ben, hvorved han snublede og faldt mod Jorden. Vildsvinet styrtede over ham, og i et Nu vilde det have været ude med hans Liv, dersom Erik Axelson ikke var ilet til med draget Sværd og med et Hug havde kløvet Dyrets Pande.

Eiler befriede sig med Besvær fra det tunge Legeme, og da han hævede Blikket, saae han Erik staae foran sig med korslagte Arme.

»Reis Jer nu, Hr. Ridder, og lad os saa kæmpe,« sagde han; men Eiler Anefeld rystede paa Hovedet og rakte Haanden ud imod ham.

»Svar Uret har jeg haft mod Eder, ædle Væbner. Kan I tilgive Eders Fjende, da har I fra denne Stund ei mere trofast Ven end Eiler Anefeld.«

Erik lagde taus sin Haand i hans, og de to Modstandere omfavnede hinanden. —

»Ei! Er I der? Vi stode fast i den Formening, at en Ellepige havde tryllet Eder bort,« raabte en Stemme, og Andreas Offeson kom frem, fulgt af de andre Adelsmænd. »En af Svendene opdagede Eders Skimmel, og vi sprang desaaarsag af vore Gangere for at søge Eder i Skovens Tykning. Men I har jo udrettet en hel drabelig Daad,« vedblev han og pegede paa Vildsvinet.

»Det er ei mig, men Væbner Erik Axelson, som har fældet Dyret,« gjemlede Eiler Anefeld, »og sandelig, det var en ædel Heltedaad. Jeg vil nu berette Eder Alle, hvorlunde Erik Axelson beseirede sin Fjende. Min Søster, Jomfru Ingefrid, sidder ei paa Rostrup isit Jomfrubur, men jeg har ladet hende spærre inde i St. Nikolai Nonnekloster, efterdi hun mig uafvidende havde skjenket sin Tro til Erik Axelson. Da jeg erfarede dette, undsagde jeg ham, ifald han nogensinde atter betraadte denne Jordbund, som tilhører mig. Det var min fulde Agt at tvinge min Søster til at ægte Eder, Andreas Offeson, men igaar Aftes fik jeg Budskab fra Priorinden, at hun hardtad er ubøielig, efterdi hun end nærer det Haab, at vorde Erik Axelsons Hustru. Jeg harmedes saare, og i min Vrede besluttede jeg at dræbe ham. Min Kammersvend, Claus Listig, fik Besked at drage til Skovtofte med underfundigt Budskab, at min Søster bad sin Elsker møde i Skoven for at bortføre hende. Desaaarsag sneg jeg mig fra mine Gjester. Men min Pil ramte kun Erik Axelsons Baret, og da jeg vilde ile efter ham, sprang et Vildsvin ud af Krattet og kastede mig til Jorden. Det var et rædsomt Øieblik, da jeg fornam Dyrets Tænder i mit Kjød, og sikkert var jeg bleven sønderflænget, dersom Erik Axelson ei havde hugget dets Hoved i tvende Dele. Af ganske Hjerterkjender jeg min Uret imod ham, samt hans ædle Daad, og efterdi han har tilgivet mig, saa beder jeg Eder, Ridder Andreas Offeson, om at give Afkald paa min Søsters Haand, at jeg kan skjenke den til ham.«

En mørk Rødme bedækkede Andreas Offesons Kinder. Han gik et Skridt tilbage og hævede stolt Hovedet.

»Betræffende Eders Søster, da er hun mig hardtad lige gyldig, ihvorvel vore Fædre have trolovet os. I skjenke hendes Haand til hvem I vil, selv om det var til Eders Skosvend.«

»I holde Eders Tunge lidt i Ave,« faldt Erik Axelson ham rask i Talen. »Ved St. Servatius! Jeg sværger Eder, at ædelbaarne Jomfru Ingefrid Anefeld kun ægte skal en Ridder.«

»Vel talt, min kjække Væbner,« udbrød Oluf Bjørnson. »Af Hovedsmand Jens Perle har jeg erfaret, hvorlunde hans salig Frænde, hvem I har tjent som Knape, skattede Eders Tapperhed og danske Sind. Desaaarsag vil jeg spørge Eder, om I vil følge mig som Vaabendrager, naar Valdemar Atterdags Hær atter rykker ud til Kamp?«

Med glædestraalende Øine modtog Erik hans Tilbud, men Oluf Bjørnsons Ord angaaende det danske Sind bleve ilde optagne af Andreas Offeson og hans Venner, der antog dem for et Sidehug til dem.

»Farvel, Hr. Ridder Eiler Anefeld,« udbrød Andreas Offeson i en hovmodig Tone; »jeg glædes, at I har fundet nye Venner, thi fra denne Stund har jeg ei mere med Jer at skaffe.«

Han vendte sig rask om og ilede bort.

De øvrige Adelsmænd havde imidlertid sagt vaxlet nogle Ord, og Nikolaus Meseke af Lembecke henvendte sig nu til Eiler.

»Efterdi vi formene, at Jagten er tilende, vil jeg og de andre Herrer Riddere og Væbner takke Eder for udviist Gjestevenskab.«

Han hilste let og skyndte sig efter Andreas Offeson, fulgt af Lyder af Lembecke, Iver Niclison, Niels Torstenson, Hartvig Pogewitsche og Poul Glob.

Ridder Oluf Bjørnson saae efter dem og rystede paa Hovedet.

»Lad dem kun fare. Kanske alt i næste Stund de række Haanden ud til Venskab, men det har ei meget Værd i mine Øine. Nys sluttede de et Forlig med Danekongen, efterdi deres Fordel bød det, men end ulmer Hovmod og Utilfredshed i deres Indre. Jeg frygter, at Forræderstemplet vil forevige deres Navne.«

Eiler Anefeld havde staaet taus hensunken i mørke Tanker. Oluf Bjørnsons skarpe Blik gjennemskuede, at der foregik en Kamp i hans Indre. Pludselig hævede han Hovedet.

»Sligt skal ei skee med mig. End føler jeg grant, at tre ærlige Mænd ere mere værd end ti med tvende Sindelag.«

De tre Venner rakte hverandre Haanden, og Eiler Anefeld svor i sit stille Sind at være Kong Valdemar hengiven i Liv og Død.

Samme Dags Aften blev Porten aabnet i St. Nikolai Nonnekloster for Eiler Anefeld, som kom agende i Karmen for at hente sin Søster, til megen Skuffelse for Priorinden. Den stakkels Fanges Glæde var stor, da hun erfarede, at hendes trofaste Beilers ædle Handlemaade havde haft saa lykkelige Følger.

Eiler Anefeld førte selv Erik Axelson til Søsteren og lagde deres Hænder sammen, men han mindede ham tillige om sin Ed, at Ingefrid kun skulde ægte en Ridder.

»Jeg vil ei ængstes, om Du end stædes til Vaabendands inden føie Stund,« svarede Ingefrid, »efterdi jeg nærer den Forvisning, at Herren fører Sine.«

Den kjække Pige talte af sit Hjertes Overbeviisning, og da Kong Valdemar det følgende Aar samlede en mægtig Hær og Flaade for at tage til Gulland, bad hun selv Erik, at drage bort med Gud.

Han fulgte Ridder Oluf Bjørnson som Vaabendrager, og kæmpede tappert, først i Træfningen paa Øland, hvor femhundrede Mand omkom, senere paa Gulland ved Kronevold, paa Fjellemyre og i det store Slag udenfor Visbys Porte, hvorefter Kong Valdemar gav ham Ridderslaget.

Efter at Hæren den følgende Aften var dragen ind i Byen gennem den nedbrudte Mur, lod Danekongen den unge Ridder stede for sig.

»Vor kjære og troe Ridder Oluf Bjørnson har fortalt os, hvorlunde I ogsaa har forstaaet at beseire Eders Fjende med en høisindet Daad,« sagde den ridderlige Konge. »Vi skjenke Eder derfor vor Tilladelse til at føre et fældet Vildsvin i Eders Vaabenskjold, og at antage Navnet Galtung.«

Den unge Ridders Kinder blussede, og hans Hjerter bankede af Glæde, da han knælende takkede den danske Konge, som i sin gyldne Rustning forekom ham lig en seirende Krigsgud.

»Vi have indgaaet et Forlig med Visbys Borgere, at de inden tvende Solemarker skulle fylde tre af de største Ølkar med Sølv, saafremt de ville beholde deres Friheder, samt undgaae Plyndring, og om føie Stund haabe vi at kunne give Eder Lov at drage hjem til Eders Brud, den ædelbaarne Jomfru Ingefrid Anefeld,« tilføiede Kongen.

Allerede den følgende Dag bleve Karrene som bekjendt fyldte med Guld og Sølv, og paa Augustini Dag forlod Valdemar Atterdag Gulland, efter at have gjort et rigt Bytte, hvoriblandt de tvende Karbunkler, som sad i Muren i Maria Kirken. Ifølge Sagnet skinnede disse Stene om Natten ligesom Solen.

Tvende Uger efter drog et pragfuldt Brude-tog fra Erst Kirke, bestaaende af stadselige Riddere og Damer med vaiende Fjerbuske og klædte i rigt baldyrede Dragter af Fløil og Silke. De vare ledsagede af et talrigt Følge af Væbner og Svende.

I Spidsen red Ridder Erik Galtung og hans skjøne Brud.

Fra Aalborg.

Til Aalborgs Eiendommeligheder hører blandt andet ogsaa dette, at Byen er gennemstrømmet af flere Aaløb. Herved fremkommer der en Mængde i Byer ellers usædvanlige Prospector, som strax fængsle den fremmede Reisendes, især Konstnerens Opmærksomhed. Af disse Prospector fremstilles her i Dag et, som dog ikke hører til dem, der i Almindelighed strax frembyde sig for Øiet, ja, mangen Aalborgenser turde maaskee ved første Øiekast være i Uvished om, at det virkelig skriver sig fra Aalborg. Sagen er den, at det er taget fra et Sted, der ikke hører til de meget befærdede, nemlig fra Vandstedet i Møllegade mellem Gamle Mølle og den Gaard, hvor der er Svovlstik- og Mineralvands-

fabrikker. Det er denne Bygning, af hvilken der til Høire ses et Par Fag rage op over et høit Bolværk, medens der nedenunder sees, hvorledes Gamle Mølles Bagvand indsnevrer sig til at danne Østeraa, der fra dette Sted skærer sig dybt ned i Jordsmonnet, indtil den falder ud i Limfjorden ved Toldboden. Husrækken til Venstre fremstiller den Gren af Skomagergade, der skyder ud til Siden langs Østeraa, medens Hovedlinien fortsætter sig ligeud til Skolegaden. I Baggrunden seer man Spiret af Budolfi Kirketaarn.

En Barselvisit.

Diana levede allerede i nogen Tid i sin Ensomhed og fik sin Suppe, med flere Øine og større Stykker Brød end ellers, baaret ind i den varme Hestestald. Hun havde med fin Takt valgt dette rolige og behagelige Opholdssted og offrede sig med elskværdig Resignation til de Pligter, som hendes Bestemmelse at blive Moder paalagde hende. Hun var sjæleglad over de smaa buttede Tyksakker med de nydelige Hængeøren, og selv om hun ikke var henrykt over, hvor mageløs de lignede deres gode Papa, saa fandt hun dog, at de vare saa nette, saa fine i Skindet, saa krøllede i Nakken, saa yndig kuglerunde, saa ægte af Race, at det var hende en sand Glæde at slikke dem tilgavns. Dette gjorde ogsaa Diana med en saadan Moderglæde, at hun blev tør i Halsen.

Netop som hun var færdig med sit Arbeide, kom der Noget mellem hendes Familie og Solstraaerne fra Vinduet. Diana saae iveiret, og der stod en god Bekjendt foran hende, nemlig den ene af Kjørehestene, Lise. Den var ogsaa bevandret i det Capitel, saa for den behøvede Diana ikke at genere sig; det vidste Hunden ogsaa godt. Ikke destomindre bleve de begge under Besøget overraskede — Lise fandt Forøgelsen i sin Venindes Familie saa forskrækkelig miniaturlagtig, og maatte nøie see til, om det ogsaa virkelig var Dianas Afkom; paa den anden Side fik Diana en Skræk i Livet over Lises mægtige Skikkelse og gøs for dens store Hoved og Jernskoe. Men da hun af Venindens Blik opfangede et Udtryk, der tydede paa en Moders Erfaring og Velvillie, slikkede hun med en vis Stolthed sine Pøder med hele sin lange Tunge, og Lise afbrød nu med den rette Takt sit Besøg. Fra den Dag aflagde Lise daglig Besøg hos Diana, indtil begge dens Tyksakker kunde følge med den.

Det er et Billede af disse to Veninder, som den tyske Maler Professor C. Steffek har malet, og som her er gjengivet i Bladet.

Hvorfra kommer Kuppelbygningen, og hvorledes er denne Form opstaaet og gaet over til at blive et Hovedled i den monumentale Bygningskonst?

Man har skrevet Meget om dette Spørgsmaal, og Alt begynder og ender med at henvise til Asien, og med at paavise, at Kuppelen som ydre og indre Form saa at sige sprang monumental fuldbaaren ud i Verden, dengang den mærkelige Mand Agrippa med sin Jernhaand »haussmanniserede« Rom og opførte Pantheon. Men for at en saa mægtig Form paa eengang kunde fremstaae, maatte dens Idee længe have ulmet paa tusinde Steder og dens Udvikling være bleven pleiet igjennem Aarhundreder.

Man har derfor kastet Blikket hen paa de Egne, hvor Romerne færdedes i de sidste Tider, der gik forud for Agrippa, og i den Beretning, at der i Alexandria blev bygget brandfrie Boliger, troede man at see Antydning af, at man her havde fundet særlig Anvendelse for Kuppelen og Hvælvingbygningen. At Alexandria havde faaet disse Elementer fra Asien ansaae man for givet, da dens Grundlægger kom derfra.

Andre saae hen til Pergamos, og mente, at Roms Forhold til denne By skulde kunne gjøre den til Forbindelsesledet imellem Asien og Rom.

At disse Byer kunne have været Mæglere, er ikke usandsynligt, selv om den brandfrie Construction i Alexandria ikke beviser Noget — thi de fleste ægyptiske og mange græske Templer vare jo i deres Egenskab af Stenbygninger ligesaa brandfrie, uden at de derfor havde Noget at gjøre med Kuppelbygningen.

Ved disse Henviisninger fik man altsaa intet Svar. Man kastede da Blikket paa Monumenterne og de skriftlige Overleveringer.